

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej, JUDr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci navrhovateľa 1/ **R., s. r. o.**, so sídlom N., IČO: X., navrhovateľa 2/ **R.**, nar. X., bytom O., obaja zast. Advokátska kancelária M. – advocati s. r. o., so sídlom P., IČO: X., v mene ktorej koná konateľ - advokát JUDr. M. proti odporcovi 1/ **A.. spol. s. r. o.**, so sídlom M., IČO: X., zast. P., s. r. o., so sídlom K., IČO: X., odporcovi 2/ **O. s. r. o.**, so sídlom N., IČO: X., zast. Mgr. H., advokát, Advokátska kancelária, so sídlom S. a odporcovi 3/ **V.**, bytom J., zast. JUDr. J., Advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom K., IČO: X., v mene ktorej koná konateľ - advokát JUDr. J., **o zrušení rozhodcovského rozsudku**, na mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/143/2012 -156 zo dňa 20. februára 2013 a proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb/194/2011-122 zo dňa 17. apríla 2012, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolania **z a m i e t a**.

Navrhovateľ 1/ je **p o v i n n ý** odporcovi 1/ nahradiť trovy v dovolacom konaní 83,98 eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 64Cb/194/2011 - 122 zo dňa 17. apríla 2012 rozhodol tak, že konanie proti odporcovi 2/ a odporcovi 3/ zastavil, návrh zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že navrhovatelia sa domáhali zrušenia rozhodcovského rozsudku Obchodného súdu, stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou O., s. r. o. zo dňa 09. 09. 2011 č. sp. OS 66/2011, ktorý vydal vo veci rozsudok dňa 09. 09. 2011. Týmto rozsudkom uložil navrhovateľovi 1/ a navrhovateľke 2/ povinnosť zaplatiť odporcovi 1/ sumu 230,38 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 305,74 eur od 18. 01. 2011 do 29. 05. 2011, zo sumy 1 176,47 eur od 30. 05. 2011 do 16. 08. 2011, zo sumy 230,38 eur od 17. 08. 2011 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % denne zo sumy 1 305,47 eur od 09. 11. 2010 do dňa riadneho splnenia záväzku v sume 230,38 eur a povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 1 119,64 eur, všetko s tým, že plnením jedného z navrhovateľov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého a súčasne v časti o zaplatenie sumy 946,09 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 17. 08. 2011 do zaplatenia, konanie zastavil. Citoval ustanovenia § 40 ods. 1 písmeno a/ Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 3 citovaného zákona, § 40 ods. 1 písmeno c/, § 21 ods. 2, § 21 ods. 3 všetky citovaného zákona. Z návrhu na začatie konania zistil, že navrhovatelia sa domáhali zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania z dôvodu, že popierali platnosť rozhodcovskej zmluvy uzavretej formou rozhodcovskej doložky obsiahnutej vo Všeobecných obchodných podmienkach k Rámcovej zmluve zo dňa 20. 10. 2010 a Uznaní záväzku zo dňa 14. 01. 2011, keď pri týchto úkonoch za navrhovateľa 1/ konala navrhovateľka 2/, ktorá nebola oprávnená v mene navrhovateľa 1/ konať a navrhovateľka 2/ s odporcom 2/ rozhodcovskú zmluvu nikdy neuzatvorila.

Prvostupňový súd s poukazom na ustanovenia § 40 ods. 1 písmeno a/ zákona č. 244/ 2002 Z. z. spolu s ustanovením § 1 ods. 3 zákona č. 244/ 2002 Z. z. dospel k záveru, že sa nejednalo o spor, ktorý by bol vylúčený z rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písmeno a/ zákona č. 244/ 2002 Z. z. S poukazom na ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. uviedol, že skúmať platnosť alebo existenciu rozhodcovskej zmluvy je rozhodcovský súd oprávnený v rámci rozhodovania o svojej právomoci, keďže námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na rozhodovanie vo veci môže byť daná aj z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. Uviedol, že zákonodarca obmedzil lehotu, do ktorej účastník rozhodcovského konania môže uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, a to najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Konštatoval, že v danom konaní sa navrhovateľ 1/ v rozhodcovskom konaní ku konaniu žiadnym spôsobom nevyjadril a navrhovateľka 2/ sa vyjadrila iba v tom zmysle, že zaslala rozhodcovskému súdu list o čiastočnom plnení pre odporcu 1/ na základe čoho konajúci súd považoval za preukázané, že navrhovateľ 1/ a navrhovateľka 2/ v rozhodcovskom konaní námietku platnosti rozhodcovskej zmluvy a platnosť rozhodcovskej zmluvy popierali len v tomto súdnom konaní, keď uviedli ako dôvod podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Prvostupňový súd na základe uvedeného dospel k záveru, že nenastala situácia, že by navrhovateľ 1/ a navrhovateľka 2/ v rozhodcovskom konaní námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a z toho vyplývajúci nedostatok právomoci rozhodcovského súdu uplatnili, hoci tak mohli urobiť, keďže rozhodcovský súd ich na zaslanie žalobnej odpovede vyzval a návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku spolu s listinnými dokladmi im doručil. Z dôvodu neuplatnenia námietky neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní prvostupňový súd dospel k záveru, že z tohto dôvodu sa môžu navrhovatelia domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, a preto návrh na začatie konania zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O. s. p.

O odvolaní navrhovateľov proti tomuto rozsudku ako odvolací súd rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 41Cob /143/2012 - 156 zo dňa 20. februára 2013 tak, že rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb/194/2011-122 zo dňa 17. apríla 2012 v napadnutej časti potvrdil.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že zo spisu zistil, že navrhovatelia sa žalobou zo dňa 06. 10. 2011 domáhali zrušenia rozhodcovského rozsudku Obchodného súdu, stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou O., s. r. o. zo dňa 09. 09. 2011 podľa § 40 ods. 1 písmeno c/ ZRK, keďže obidvaja navrhovatelia popierajú platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Citoval ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 244/ 2002 Z. z. v znení neskorších predpisov, § 21 ods. 2 citovaného zákona, § 21 ods. 4 a § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona č. 244/2002 Z. z. Za nesporné v konaní odvolací súd označil, že navrhovatelia 1/ a 2/ nevzniesli v rozhodcovskom konaní, v ktorom došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku námietku neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy. K tvrdeniu navrhovateľa 1/, že sa tak stalo z dôvodu, že o prebiehajúcom rozhodcovskom konaní sa nedozvedel odvolací súd uviedol, že na toto tvrdenie neprihliadol nakoľko samotný štatutárny zástupca navrhovateľa 1/ na pojednávaní pred okresným súdom na otázku samosudkyne, či spoločnosť navrhovateľa 1/ má stále zapísanú adresu sídla na adrese SNP 15, Banská Bystrica uviedol, že áno a z akého dôvodu nepreberá spoločnosť navrhovateľa 1/ zásielky v rozhodcovskom konaní uviedol, že lebo sa tam už nikto nenachádzal. Čo sa týka druhej otázky, či navrhovateľ 1/ oznámil na poštu alebo nejakým iným spôsobom, že za spoločnosť navrhovateľa 1/ bude preberať zásielky štatutárny zástupca navrhovateľa 1/ zistil, že odpovedal, že nie. Z uvedeného dôvodu odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 48 ods. 2 O. s. p. konštatoval, že rozhodcovský súd túto zásielku považoval správne za doručenú, nakoľko sa zásielka sa vrátila obchodnému súdu neprevzatá s oznámením, že adresát je neznámy. Fakt, že rozhodcovský rozsudok bol zasielaný navrhovateľovi 1/ na adresu SNP 15, 974 01 Banská Bystrica, ktorú adresu mal uvedenú v obchodnom registri označil za preukázaný.

K námietke navrhovateľky 2/ o tom, že nepodala v rozhodcovskom konaní námietku neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, pretože je laik, takúto obranu odvolací súd označil za takú, ktorá neobstojí. S poukazom na ustanovenie § 21 zákona č. 244/ 2002 Z. z., keďže navrhovatelia žiadnu námietku ohľadne neplatnosti rozhodcovskej doložky neuplatnili, odvolací súd sa stotožnil s vysloveným názorom prvostupňovým súdom a prvostupňový rozsudok v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 4 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu s vyznačenou právoplatnosťou 27. 03. 2013 podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky podaním doručeným súdu 28. 11. 2013 a navrhol obidve rozhodnutia zrušiť a vrátiť vec na nové konanie. S názorom vysloveným obidvoch súdov, že navrhovatelia mohli podať návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej doložky iba vtedy, ak by v rozhodcovskom konaní uplatnili námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, a to najneskôr pri prvom úkone vo veci samej sa generálny prokurátor Slovenskej republiky nestotožnil. Domnieva sa, že časové obmedzenie na podanie námietky podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní sa vzťahuje na celý priebeh rozhodcovského konania a zastáva názor, že zákonodarca chcel, aby jeho právne účinky presahovali rámec rozhodcovského konania - legislatívne technicky by sa tým vysporiadal podobne ako § 40 ods. 1 písmeno d/ zákona o rozhodcovskom konaní. Podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky v danom prípade by súdy výkladom ustanovenia § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na § 21 ods. 2 tohto zákona dospeli k záveru, že napriek chýbajúcej explicitnej požiadavke predchádzajúceho uplatnenia oprávnenia podať námietku nie je bez jej podania možné žalovať zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že, ak by účastník konania, ktorý podal námietku podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní mal podať návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku v súlade s ustanovením § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona o rozhodcovskom konaní v súvislosti s postupom súdu sa podľa neho nastoľuje otázka prekážky už rozhodnutej veci. V prípade rozhodnutia o námietke rozhodcovským uznesením podľa § 21 ods. 4 veta druhá zákona o rozhodcovskom konaní, môže účastník rozhodcovského konania do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol rozhodnutím, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok. Generálny prokurátor Slovenskej republiky za predmet rozhodnutia o námietke všeobecným súdom označil posúdenie danosti právomoci rozhodcovského súdu vo vzťahu k platnosti alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, a to najskôr pri prvom úkone vo veci samej. S poukazom na ustanovenie § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona o rozhodcovskom konaní by teda všeobecný súd nerozhodoval o ničom inom, ibaže po právoplatnosti skončenia rozhodcovského konania /totožnosť/ veci nie je daná totožnosť účastníkov a totožnosťou predmetu konania, teda totožnosťou uplatneného nároku. Uviedol, že nevyhnutným procesným následkom takéhoto súdom predpokladaného postupu by bolo zastavenie konania podľa § 104 ods. 1 v nadväznosti na § 159 ods. 3 O. s. p. Následne potom by zjednodušený záver vo veci konajúcich súdov vôbec nezohľadňoval eventualitu rozhodnutia o námietke

rozhodcovským uznesením, o ktorej následne rozhodol všeobecný súd. Generálny prokurátor Slovenskej republiky v prípade rozhodnutia o námietke až v rozhodcovskom rozsudku /ako o predbežnej otázke/ uvádza, že situácia je iná, nakoľko rozhodovaniu o žalobe podľa § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona o rozhodcovskom konaní tu nič nebráni. Zastáva názor, že právo účastníka rozhodcovského konania domáhať sa zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku žalobou podanou podľa § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona o rozhodcovskom konaní na príslušnom súde zákon nepodmieňuje prechádzajúcim podaním námietky podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Uviedol, že pri ustálení tohto názoru vychádza zo zákona, avšak s rešpektom k potrebe účelného, logického a systematického výkladu práva a poukazuje na to, že vôli zákonodarcu sa prvotne približuje výklad gramatický, ktorý v procese nachádzania a interpretácie práva bez vážneho dôvodu nemôže byť zanedbaný, nakoľko nevyvážené a účelné uplatňovanie výkladu práva popiera účel zákona. Z uvedeného dôvodu teda podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky konajúce súdy vec posúdili nesprávne, ku ktorému názoru svedčí aj tá skutočnosť, že rozhodcovský súd je povinný svoju právomoc skúmať ex offio /§ 21 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní/ a conterario, to znamená aj bez podania námietky ako tomu bolo v danom prípade. Podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky prijatím argumentácie konajúcich súdov by v prípade nepodania námietky v rozhodcovskom konaní bolo rozhodnutie rozhodcovského rozsudku nepreskúmateľné a všeobecným súdom nezrušiteľné, hoci pre nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy je jedným z taxatívne vymedzených dôvodov jeho zrušenia. Rozhodcovský súd je neštátny orgán a jeho rozhodovanie sa nepovažuje za výkon verejnej moci ani súdnictva. Vzhľadom na to, že ide o základné právo účastníka konania podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky nebol na mieste súdmi uplatnený reštriktívny výklad vo vzťahu k samotnému právu na súdnu ochranu a na druhej strane extenzívny k účinkom § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Z uvedeného dôvodu podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky zákon o rozhodcovskom konaní pripustil kontrolu rozhodcovských rozsudkov súdnou mocou zo zákona vymedzených dôvodov /§ 40 zákona o rozhodcovského konania/. Keďže dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku sú koncipované tak, že všeobecné súdy sú oprávnené rozhodcovské rozsudky zrušiť pre ich zmätočnosť, ktorá nemôže zostať zo strany súdov nepovšimnutá, keďže spôsobuje ich závažnú nezákonnosť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti s poukazom na ustanovenie § 243f ods. 1 písmeno a/ a písmeno c/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. podal na základe podnetu účastníka konania

mimoriadne dovolanie z dôvodu porušenia zákona a navrhol napadnuté rozhodnutia mimoriadnym dovolaním zrušiť.

K mimoriadnemu dovolaniu zaslal odporca 1/ vyjadrenie podaním doručeným 06. 05. 2014, v ktorom uviedol, že v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemôže súd konanie zastaviť z dôvodu *res iudicatae*, že a to práve z dôvodu, že toto konanie je svojím konaním širším ako konanie o právomoci rozhodcovského súdu, o ktorom hovorí generálny prokurátor, a preto nemôže ísť o *res iudicatae*. Odporca 1/ nepovažuje dôvody generálneho prokurátora Slovenskej republiky za rozhodujúce na posúdené danej veci, nakoľko aj tu zákon výslovne ráta s tým, že reálne môže nastať situácia, v rámci ktorej sa bude o námietke rozhodovať dva krát. Odporca 1/ sa s vysloveným právnym názorom konajúcich súdov stotožnil ako aj s tým, že bolo vecou navrhovateľov uplatniť si námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu už v samotnom rozhodcovskom konaní a pokiaľ tak neurobili ich žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku založenú na nedostatku právomoci rozhodcovského súdu možno považovať iba za žalobu účelovú.

Odporca 1/ sa domnieva, že práve logickým výkladom možno dospieť k záveru, že podmienkou podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského rozsudku je námietka nedostatku v samotnom rozhodcovskom konaní tak ako je uvedené v § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní v kontexte, s ktorým je potrebné vykladať § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona o rozhodcovskom konaní.

Odporca 1/ navrhol dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietnuť a zároveň si uplatnil trovy v dovolacom konaní vo výške 83,39 eur, trovy právneho zastúpenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 3 O. s. p./ prejednal mimoriadne dovolanie ako podané včas a dospel k záveru, že toto je právne nedôvodné.

Predmetom mimoriadneho dovolania je, či konajúce súdy v napadnutých rozhodnutiach rozhodli v súlade so zákonom, keď návrh navrhovateľov 1/ a 2/ zamietli.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti mimoriadneho dovolania je, či v prípade, ak účastníci rozhodcovského konania nepodajú námietku neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní v zmysle ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 244/ 2002 Z. z. nemôžu sa na všeobecnom súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že popierajú platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Skutočnosť, že navrhovatelia 1/ a 2/ v rozhodcovskom konaní námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy nenamietali sporná nie je a ani to, že obidva konajúce sudy sa s touto otázkou v odôvodnení rozhodnutí zaoberali.

Z ustanovenia § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. je zrejmé, kedy sa môže účastník rozhodcovského konania žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku.

Z citovaného ustanovenia § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona č. 244/20012 Z. z. je zrejmé, že takúto žalobu môže podať účastník rozhodcovského konania, ktorý popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy.

V danom prípade navrhovateľ 1/ žalobou uplatnil na súde zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že platnosť rozhodcovskej zmluvy popiera práve z dôvodu, že táto nebola podpísaná oprávnenou osobou, a preto ide rozhodcovskú zmluvu neplatnú. Zo žaloby je zrejmé, že jediným dôvodom, pre ktorý odporca 1/ zrušenie rozhodcovského rozsudku na všeobecnom súde uplatnil je nedostatok právomoci rozhodcovského súdu.

Z ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. vyplýva, že účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu musí

účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie.

Z citovaného ustanovenia § 21 ods. 2 zákona 244/2002 Z. z. jednoznačne vyplýva, že účastník, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Fakt, že účastník rozhodcovského konania - navrhovateľ 1/ a ani navrhovateľka 2/ námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní neuplatnili pri prvom úkone vo veci samej a ani ju neuplatnili vôbec, sporný nie je.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 3 O. s. p./ sa z uvedeného dôvodu stotožnil s vysloveným právnym názorom, že pokiaľ účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy pri prvom úkone v rozhodcovskom konaní vo veci samej neuplatnil, tak zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu námietky - nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej zmluvy na príslušnom všeobecnom súde s odkazom na ustanovenie § 40 ods. 1 písmeno c/ zákona 244/2002 Z. z. už úspešne uplatňovať nemôže.

Dôvody uvádzané v mimoriadnom dovolaní pre posúdenie tejto právnej otázky sú právne irelevantné a úvahy uvádzané v mimoriadnom dovolaní sú účelové v podstate popierajúce právnú istotu danú rozhodcovským rozhodnutím, na ktorej forme sa účastníci rozhodcovského konania dohodli. Konštatovanie v mimoriadnom dovolaní, že rozhodcovský súd je neštátny orgán a nepovažuje sa za výkon verejnej moci, z ktorého dôvodu vzhľadom na ústavne garantované právo na súdnu ochranu by v podstate v každom prípade sa mohlo uplatniť právo na zrušenie rozhodcovského rozsudku by práve naopak bolo porušením práva účastníka rozhodcovského konania, ktorý sa na takejto forme rozhodovania dohodol a s poukazom na ustanovenie § 21 ods. 2 túto skutočnosť pri prvom úkone v rozhodcovskom konaní vo veci nenamietal. Pokiaľ by účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej zmluvy pri prvom úkone na rozhodcovskom súde vo veci samej namietal, rozhodcovský súd by túto námietku účastníka rozhodcovského konania posúdil, účastník rozhodcovského konania by

správnosť posúdenia jeho námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na príslušnom všeobecnom súde uplatniť mohol. V danom prípade však o takýto prípad nejde, a preto konajúce súdy rozhodli v súlade s zákonom, keď žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku zamietli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 3 O. s. p./ v zmysle ustanovenia § 243a ods. 1 O. s. p mimoriadne dovolanie zamietol.

Úspešnému odporcovi 1/ priznal trovy v dovolacom konaní vo výške 83,98 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. mája 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová